

ARS AMANDI*

El nom escauria d'allò més a un bon vi, d'aquells d'autor, però el google remet implacable a un grup de *heavy metal* del barri madrileny de Carabanchel.

De fet, molt abans del *heavy* i de l'internet, vint-i-un segles aproximadament, *Ars Amandi* és l'obra poètica més representativa d'Ovidi, on aquest literat llatí dóna, poèticament, una sèrie de consells per seduir i conquerir una dona rera l'altre a aquells que hi tinguin afeció.

D'entre els quals un exemple: ***"No siguis escadusser en prometre, que al cap i a la fi no arruïna ningú, i tothom pot ser ric en promeses"***.

Desconec el coneixement que, dels clàssics llatins, poden tenir els partits polítics en general i els candidats en particular, però la cita acut ràpida a la memòria vista la **subhasta de promeses viscuda en la soferta precampanya electoral** al Parlament de Catalunya. Una veritable espiral del prometre que fins i tot ha fet enrogir, fregant la vergonya aliena, a mitjans i votants.

Malgrat tot, de la absoluta concreció i definició d'aquestes promeses, tan aplicables particularment a casos concrets, a persones que se'n veurien beneficiades, cal deduir amb alleujament que, almenys, els Srs. candidats tenen en consideració el concepte *una persona, un vot* (i no un euro, un vot).

Si més no, un que és desconfiat de mena –particularment quan és objecte de les mateixes atencions que una donzella romana del segle I–, para més atenció **en allò que no es promet** i que passa amb tots els vels i sordines pels programes electorals respectius.

Posem, per exemple, la gestió territorial. El panorama és força conegut per tothom i ha esdevingut ja un clam de ciutadans i col·lectius denunciat cada cop més en tots els mitjans de comunicació.

Avui ningú nega l'evidència d'un debat que denuncia un creixement destructiu i desordenat, basat únicament en criteris especulatius i que, malgrat el que es vulgui fer creure, no genera més plusvàlues que les dels particulars implicats.

N'hi ha prou amb una ràpida ullada als mitjans, analògics i digitals, per comprovar com creix la multitud d'associacions i plataformes de ciutadans que reclamen l'aturament o el senderi en actuacions territorials que, a més, per il·lògiques o innecessàries, sovint fan tuf de corrupció. En clara contraposició a la cultura del *perquè sí*, resulta quasi unànime la cultura **del perquè?** que demana una clara i veritable justificació d'aquestes actuacions. En definitiva, **es reclama el pes i l'autoritat que haurien de tenir les administracions per ser un veritable contrapès, imparcial i independent, que eviti l'absolut trinxament territorial del país**. Molt més en una Catalunya que es vol i es considera *diferencial* –inevitable en aquest punt, per aquells que no tinguin prejudicis lingüístics, recomanar l'article d'Elvira Lindo, [¡Viva Finlandia!](#)–.

Vagin per endavant tots els respectes possibles, però no s'han vist al país portades, articles i notícies als diaris, recollides de milers de signatures o multitudinàries manifestacions de ciutadans indignats, reclamant audífons gratuïts o classes d'anglès que desgravin fiscalment. Naturalment tenim el dret de reclamar i obtenir això i més, però potser hauria de formar part del dia a dia d'un govern compromès, una obra ben feta més que no ens esperàvem i per la que restaríem agraïts.

Gràcies per estimar-nos tant, però posats a prometre, prometin en conseqüència i amb una mica més de valentia, si-us-plau –i compleixin–. Altrament, corren el risc que pensem que allarguen les campanyes, i les promeses, a tall de cortina de fum mentre el trinxament irreversible no s'atura.

Tret, és clar, que malgrat la barra lliure d'ulleres, idiomes i *sonotones*, ens vulguin sords, cecs i de vacances a l'estranger pels propers quatre anys.

Salvador Mestre Gispert

advocat i secretari de la Plataforma El Freixe

* Publicat al **Diari de Tarragona**, 17/10/2006